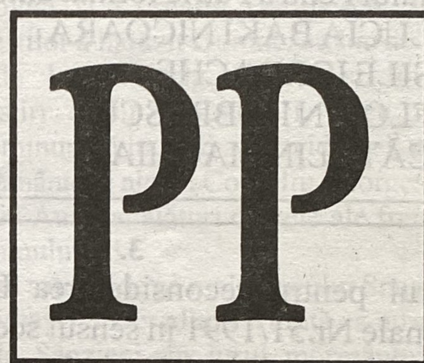
Curierul Informativ al Partidului Pentru Patrie

Anul VII, Nr. 72, iulie 2001; 12pagini,5000lei

EDITORIAL

Numai pentru tineri

Cele ce urmează reprezintă rezumatul Curierului de față. Gânduri izvorâte în primul rând din elanul din ce în ce mai tumultuos și mai plin de sevă al articolelor scrise de tineri, dar și dintr-o anumită nostalgie pe care ți-o dă trecerea pragului vârstei a treia.

Nimic nu e nou sub soare. Tinerii, dorind să își exprime și *să-și impună* punctul *lor* de vedere, noi, tomnatecii cu păr alb de iarnă, încercând să le călăuzim exuberanța și impetuozitatea primăverii care explodează, firesc, de pe treapta unde stau ei.

Când aveam 20 de ani credeam că tot ce zboară se mănâncă și îi priveam pe bătrâni ca fiind deja morți. Ce știe acesta? - îmi spuneam, atunci când un bătrân încerca să-mi dea un sfat. Știe să dea douășcinci la fundul altuia - îmi răspundeam.

Nimeni nu ascultă pe nimeni, fiecare generație crede că ea e începutul lumii, fiecare tânăr crede că el e buricul pământului.

Adăugați la această mărturisire, pe care o fac sub patrafirul vostru tineresc, miezul unui film pe care lumea l-a uitat: **Roata vieții**. Replică: „O generație, care a pierdut un război, nu are dreptul să dea sfaturi". Ca un făcut, proverbul „Dacă capra sare masa, iedul sare casa", ne poate face pe toți să greșim. Nu toate caprele s-au împiedecat, fără voia lor, încercând să sară o masă și nu toți iezii, cu toată voia lor, sunt în stare să sară o casă.

Trebuie să avem curaj, dar nu curajul nebunului. Trebuie să ne aruncăm în apă, dar nu când apa este o vâltoare fără fund. Și trebuie să facem tot ce ne stă în putință pentru a izbândi, cu dreptate, tot ceea ce vrem să izbândim. Păstrând însă mereu linia de mijloc. O linie de logică și discernământ „bătrânesc" mai ales când constați că nu ai cum să lupți cu fața pentru că ești lovit pe la spate.

Acestea, dragi tineri, sunt răspunsurile mele date la întrebările și frământările voastre din articolele trimise. Ele nu-mi aparțin, ci sunt furate, pentru prezent, din trecutele învățături ale marilor noștri premergători, demne învățăturile și demni premergătorii de toată lauda și respectul.

Noi, fără voi, suntem chiar morți. Așa după cum, și voi, fără noi, n-aveți cum să le știți și să le faceți pe toate. De aici, concluzia care sigur s-a desprins deja din înțelegerea voastră sprintenă: tocmai cei ce „au pierdut războiul" știu ce și cum trebuie făcut pentru a-l câștiga...

Uite, în încheiere, hai să facem un pariu. La ședința pe țară al Consiliului Director din 28 iulie a.c., conducerea partidului nostru a cerut tuturor șefilor de filiale să vină însoțiți de câte doi tineri. Acum ca însoțitori, mâine ca schimb de ștafetă. Îi rog deci pe toți acești tineri, virtuali conducători ai Partidului Pentru Patrie, să se pună în pantofii noștri tociți de vreme arătându-ne, ce ar face ei, altceva decât facem noi. Să vedem care soluție e mai bună. Le promit, în acest sens, că părerea lor, o vom multiplica în toate paginile Curierului urmând a fi astfel cunoscută și judecată de către tinerii și bătrânii din București și de pe întinsul țării care suntem călăuziți de aceleași idealuri.

GELU NETEA

HOTĂRÂRI ALE CONSILIULUI DIRECTOR DIN 23.06.2001

1.

Se aprobă răspunsul Partidului Pentru Patrie dat propunerilor de colaborare făcute de Fundaţia „Prof. GEORGE MANU".

2.

Se înfiinţează Departamentul de Propagandă al Partidului Pentru Patrie format din:

LUCIA BAKI NICOARĂ
SILE IORDACHE
FLORIN DOBRESCU
CĂTĂLIN MAGHIAR

3.

Dosarul pentru reconsiderarea Legii Siguranţei Naţionale Nr.51/1991 în sensul scoaterii de pe lista categoriilor politice încriminate a legionarilor (art.3 lit.h) se va traduce în limbile engleză, franceză şi germană, pregătindu-se astfel înaintarea lui către forurile internaţionale.

4.

După 6 (şase) absenţe nemotivate ale unui membru din Consiliu Politic sau Consiliu Director la şedinţele anunţate cu cel puţin o lună înainte se va aplica sancţionarea excluderii din funcţie.

5.

Viitoarele două şedinţe ale Consiliului Director vor avea loc în zilele de 28 iulie 2001 şi 1 septembrie 2001, orele 10, iar cele ale Consiliului Politic în zilele de 27 iulie 2001 şi 31 august 2001 orele 19, ambele la Sediul Central din Bucureşti, str. Veseliei nr. 21.

Aqua Forte

- „Cu răbdarea treci marea" (!?) dar… tot mai bine cu vaporul!
- Când dau de o dilemă, conştiinţa şi minciuna puse faţă în faţă îşi atribuie deseori circumstanţe atenuante şi… găsind un compromis în spirit „moral-uman", îşi admit ca alternativă o singură soluţie: împăcarea sau renunţarea.
- În activitatea politică ambiţia este o atitudine şi concepţie viciată, speculativă, cu promisiuni dornice de onoare; exagerate, înşelătoare, lipsite de cele mai multe ori de previzibil.
- Ea poate fi şi curaj riscant, dominat de orgoliu deseori de scurtă durată, întrucât totdeauna oscilează după interese.
- Perseverenţa include o voinţă puternică, un scop convingător şi bine definit, un stil de muncă şi o pasiune care îţi dă satisfacţia celor mai înalte şi nobile împliniri.
- Când îţi depăşeşti singurătatea, sentimentul neputinţei marilor idealuri ale neamului tău şi mergi pe drumul onoarei, apropiindu-te de Dumnezeu şi de oameni, ai senzaţia veşniciei şi simţi că nu vei muri niciodată.
- Toată viaţa învăţăm să nu ne certăm cu nimeni, dar de la primul pas cădem pradă propriei noastre gândiri şi între conştiinţă şi logică nu reuşim să devenim arbitri.
- În ultimele decenii pe mulţi dintre politicienii patrioţi, trâmbiţători de patriotism, furtul i-a făcut mai bogaţi decât munca.
- Fără conştiinţă şi voinţă proprie nu există „Înviere!"

Simion GIURGECA

Sfântul Arhanghel Mihail

La 74 de ani de la înființarea Legiunii Arhanghelul Mihail

În satul Țigănești, județul Ilfov, o modestă bisericuță albă, smerită asemenea sufletului românesc, cu contururi tăiate în linii moi, ce vădesc o preocupare mai intensă pentru trăire decât pentru estetica fizică, străjuieşte mormintele cu cruci putrezite şi aplecate de stihii ale unui vechi cimitir. Nu departe de streaşina bisericuței ctitorite în 1799 de bivelserdarul Chiriță Căplescu şi zidită de meşterul Stoian, se află un mormânt simplu, însă cu o semnificație aparte: este locul de odihnă al celor doi camarazi de luptă ai lui Corneliu Zelea Codreanu şi întemeietori, alături de acesta, ai Legiunii Arhanghelul Mihail: văcăreştenii Radu Mironovici şi Corneliu Georgescu. În pacea isihastului cimitir al Țigăneştilor a hărăzit Dumnezeu loc de vecinică odihnă trupului istovit de lanțuri, frig, foame şi lovituri al comandantului Bunei Vestiri Radu Mironovici, întru nădejdea Învierii. Şi tot aci, printr-o minunată lucrare a Providenței, a fost dat ca, după 1990, rămăşițele pământeşti ale lui Corneliu Georgescu să fie şi ele aduse de camarazi, din Austria, alături de cele ale fratelui său. Minunate sunt lucrările Domnului...!

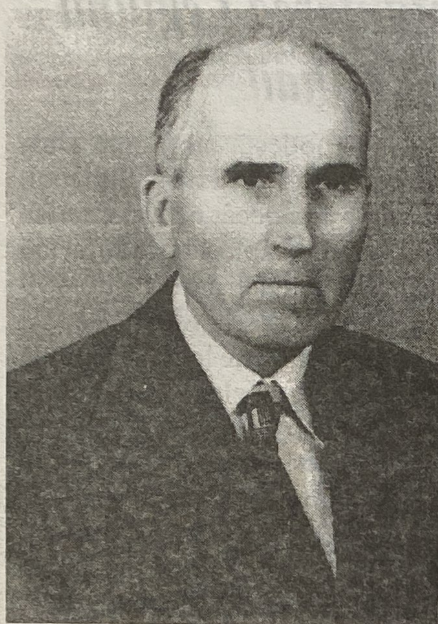
Şi aici, în țintirimul satului de pe malul lacului Snagov, ca în fiecare din ultimii ani, cei rămaşi întru credință şi luptă - s-au adunat în acea Duminecă însorită de Sânzieni, în jurul mormântului, spre amintirea şi pomenirea celor doi eroi. Cei veniți au participat la Sfânta Liturghie în bisericuța de pe ale cărei pereți sfinții şi îngerii privesc cu chipuri blânde şi luminoase, impasibili la trecerea nemiloasă a vremii ce aşterne fum peste zugrăveală şi sapă crăpături în zidurile bătrâne. Apoi, cu aceeaşi pace sufletească s-a oficiat slujba de pomenire a celor cinci întemeietori ai Legiunii şi tuturor celor căzuți în lupte şi prigoane sau morți în credință legionară. Garda la mormânt a fost făcută, pe rând, de veteranii cărunți de ani şi suferinți, cât şi de tinerii ucenici ai acestei şcoli de educație românească şi creştină. Şi după ce preoții au rostit "Veşnica pomenire", cei prezenți au cântat "Imnul celor căzuți" şi au salutat memoria camarazilor plecați cu salutul cerului: simbol al biruinței binelui împotriva răului, a luminii împotriva întunerecului. Au fost impresionantă atitudinea celor tineri, copiii idealului nostru, cât şi statura de aură a bătrânilor trecuți prin închisori şi persecuții, care şi-au râvnit trupurile ostenite de lovituri până aici, jertfă celor ce au jertfit ce-au avut mai scump pe această vremelnică lume. Iar sătenii, oamenii locului, au venit şi ei, cu sufletele lor curate de țărani, spre a asista şi trăi alături de ostaşii Legiunii dorul după cei duşi de amar de vreme.

În drumul de întoarcere, autocarele s-au oprit în dreptul lizierei pădurii Tâncăbeşti, acolo unde, cu 63 de ani în urmă Corneliu Zelea Codreanu şi alți treisprezece camarazi erau uciși mişeleşte, cu ştreanguri, într-o noapte jilavă, întunecată şi cu brume reci de Sânt' Andrei. În fața impunătoarei troițe sculptate în lemn ce a fost înălțată acolo de un grup de camarazi inimoşi, cei rămaşi au făcut flanc şi, după o scurtă slujbă de pomenire, au cântat şi au dat onorul celor furați de cei răi şi duşi în morminte nici astăzi cunoscute. *"Cei ce-au căzut răpuşi de gloanțele duşmane / Păşesc în rând cu cei ce au rămas."* Dumnezeu să-i odihnească în pace.

Văcăreştenii, de la stânga la dreapta:
jos - Radu Mironovici, Corneliu Z. Codreanu, Ilie Gârneață;
sus - Corneliu Georgescu, Tudose Popescu, Ioan. I. Moța

Florin DOBRESCU

NICU PĂUN

În ziua de 11.06.2001 ne-a părăsit NICU PĂUN. Oarecum pe neaşteptate, socotind ca şi-a îndeplinit misiunea pe acest pământ. NICU PĂUN, luptător sub faldurile tricolorului şi pe baricadele unui ideal căruia i s-a dăruit cu trup si suflet.

A văzut lumina zilei la 18 mai 1912 în Buzău, fiind al 3-lea copil din cei 6, cu care Dumnezeu a binecuvântat casa rotarului Păun.

Educaţia primită în familie şi şcoală îl determină, o dată ajuns la studii la Iaşi, să se alăture acelora care, în gând, în vorbă şi faptă manifestau aceleaşi idealuri de viaţă.

În anul 1930 intră în Mişcarea Legionară, îl cunoaşte pe Căpitan, de care nu se mai desparte, până la moartea acestuia, fiind unul din apărătorii lui la procesul din 1938.

Frământările vremii şi zbuciumul generaţiei lui, sunt descrise în cartea sa „Un soldat pe baricada idealului legionar".

Profesează avocatura la Buzău, concentrat ca ofiţer la cavalerie, îşi face datoria, luptând atât pe frontul de Est cât şi pe celalalt front, fiind decorat cu mai multe medalii. Trăirile din aceasta perioada sunt evocate în cartea „Sub faldurile drapelului tricolor".

Întors din război, viaţa sub ocupaţie comunistă îl determină să se alăture de cei a căror crez era lupta anticomunistă, rămânând un tenace luptător pentru apărarea Bisericii şi Patriei, jertfind totul, totul pentru ţară.

Căci aşa au înţeles legionarii: să lupte. Să lupte împotriva comunismului, să ia arma şi să aprindă prin toţi munţii ţării făclia speranţei.

Aşa îl găsim pe Nicu Păun, în fruntea unui grup, în munţii Buzău.

Ce a urmat? Istoria încă nu s-a scris.

Au urmat ani grei de închisoare, de suferinţă, dar nimic nu l-a putut abate de la visul lui.

Şi visul său, cu strălucirile sau căderile lui, este evocat în a-3- sa carte „Muntele Suferinţei".

Întors acasă după 1964, îşi găseşte familia la Braşov, lucrează ca muncitor necalificat, încercând în paralel să-şi scrie amintirile, dar manuscrisele îi sunt confiscate de securitate.

Evenimentele din 1989 îl găsesc preocupat să organizeze la Braşov „A.F.D.P.R.", iar apoi în 1993, împreună cu alţi fruntaşi legionari, înfiinţează „Partidul Pentru Patrie", al cărui membru fondator va rămâne deapururi.

Îi mai rămăsese un singur vis de realizat: ridicarea unei cruci pe locul unde a fost ucis de securitate un bun camarad de luptă.

Visul şi l-a împlinit în septembrie 1999: a ridicat o măreaţă cruce din marmură, care va rămâne mărturie de luptă pe care legionarii au dus-o împotriva comuniştilor.

Şi-acum, când totul s-a sfârşit pentru NICU PĂUN, vom spune: Comandant, căci Căpitanul îl făcuse comandant, alături de ceilalţi comandanţi ai generaţiei lui, mereu pe aceleaşi coordonate spirituale, mereu în fruntea luptei, va rămâne pentru noi toţi, si mai ales pentru generaţiile ce vor veni, un pilduitor exemplu. Iar ca un cuvânt de rămas bun îi vom spune: Frate al nostru mai mare, te vom purta in sufletele noastre, si-n amintirea noastră vei fi mereu prezent.

Doamne, pentru credinţa lui în învierea Neamului, pentru lupta şi suferinţa lui în dreptatea Ta, Doamne, şi a Neamului, alături de fraţii mai înainte duşi îl aşează.

Dumnezeu sa-l odihnească în pace.

Nicolae PURCĂREA

În loc de lumânare aprinsă

Ne împlinim o datorie de onoare şi obligaţie creştinească în a publica ultimul articol trimis la Curieul Informativ de către unul dintre cei mai asidui şi fervenţi colaboratori ai noştri, care, precum aţi văzut, a trecut Dincolo. Numai blestematul de sărac spaţiu tipografic ne-a oprit să o facem la timp.

Camarade Nicu Păun, pentru noi, eşti tot aici !

Articolul ce urmează, contrariu aparenţelor, nu se referă la cineva anume. Ci este o ultimă lecţie de morală, conştiinţă şi demnitate legionară, ţinută din nefericire postum, în faţa tinerilor pe care, el, i-a iubit mai mult decât şi-a iubit lumina ochilor.

Redacţia

Ratații

Am reținut idea din articolul d-lui Iulian, intitulat „Duhul marilor rupturi" apărut în numărul din Ianuarie 2001, al „Curierului informativ". Redau parțial esențialul:

„Greșesc cei care-și întrerup total studiile, pretextând că s-au dăruit luptei naționale".

În toamnă, în parc fiind, se oprește lângă mine un tânăr, pe care-l remarcasem la o scurtă consfătuire. Dorea să se afirme a fi un element preocupat de rezolvarea unor probleme de importanță majoră ale țării. Era grăbit. Știam de la el că urma o facultate. Nu m-am reținut să nu-l întreb, cum stă cu studiile. Așa în fugă m-a liniștit că are unele examene restante, la ce facultate însă nu am reținut. Știam doar că este student. Avea această calitate și în sensul acesta căuta să participe la acele convorbiri, de care am amintit. Grăbit cum părea nu m-a mai lămurit în nici un fel.

Cazul acesta m-a făcut să reflectez asupra altora, din categoria celor pe care Iulian îi amintea în articolul său.

Să luăm un caz. Fără a-l nominaliza, din această categorie, care cu trecerea anilor, ajung la vârsta octogenară și chiar mai mult, care au rămas cu studiile abandonate, neterminate sau lăsate pe planul doi, dat fiindcă ar fi fost preocupați, cum afirmă, cu probleme mari ale neamului, în slujba căruia se considera „angajat" în luptă crâncenă.

Este fiu de țăran, dintr-o regiune viticolă. Părinții lui fac mari eforturi și-l trimit să urmeze studiile secundare ale liceului din capitala județului. Era un liceu care-și dobândise un nume și prestigiu recunoscut nu numai acolo, dar și în alte părți ale țării.

Cheltuieli mari pentru părinți. Tânărul nostru, de atunci, ca să-și dea bacalaureatul, a mai trecut și pe la alte două licee, din care unul în Capitală. Își termină liceul într-o localitate, unde minoritățile erau majoritare. Aici își dă bacalaureatul. Cu diploma obținută în condițiile acestea se înscrie la politehnica dintr-un centru universitar. Alte cheltuieli pe părinți. Doar voiau ca băiatul lor să ajungă cineva sau ceva similar.

În calitate de student avea cum să-și împartă timpul și pentru activitatea cauzei naționale, cum pretindea că-i aparține. Au trecut anii. În vremea aceea alți colegi reușesc să-și împartă vremea și pentru studii și pentru alte activități. Aceștia au reușit să dobândească o diplomă, spre satisfacția familiei lor. Tânărul nostru a întârziat. Și au trecut anii, fără să poată obține ceva pozitiv din punct de vedere al studiilor, pentru care se înscrisese la acea politehnică.

În acea vreme, Căpitanul, emite o scrisoare sau circulară în data de 13 mai 1937. Public în întregime textul acestei scrisori-circulare:

„Camarazi din universități și licee, dați-vă examenele. Legionarul care nu-și dă examenele va fi trimis în judecata unui juriu de onoare". (C.Z.C.)

Mă întreb ce a făcut respectivul ? Dar șeful său din zona în care se afla politehnica ? A dat curs îndemnului sau recomandării făcută ?

Și au trecut anii, fără ca să-și fi terminat studiile. Și au venit vifornițele peste capul generației sale. Ce a făcut numitul, infatuat cu mare răspundere de luptător ? O recunoaște însuși. În acel ianuarie 1941, când mulți au participat într-un fel sau altul, respectivul a stat ascuns în Capitală, la un frate, apoi la un prieten. Deci n-a participat în nici un fel la acele evenimente. Nimeni nu l-a deranjat, după trecerea tumultului.

Ceea ce este mai grav o reprezintă evoluția viitoare a sa. Pleacă peste frontiere, unde își desfășoară o „activitate" în felul în care el înțelege s-o facă. La vârsta pe care o are acum are tupeul să dea directive, să dea calificative celor ce au știut să înfrunte și necazurile, dar să și își termine studiile, participând între timp și la război.

Iulian, în articolul său, citează pe „domnul" Moța. Îmi permit a-l cita pe „domnul" Ion Banea. Căsătorit, modest peste măsură, are un copil. Cu familia locuia într-o cămăruță la Căminul Râpa galbenă. Nu e nevoie să evidențiez activitatea sa, care este foarte bine știută și recunoscută de o lume întreagă. Însuși Căpitanul o afirmă. După ce-și termină medicina la Iași, nu se oprește ci urmează și Dreptul, pe care-l absolvă. Mai mult decât atât. Primește sarcina să meargă la Cluj. O face nu ca să-și fructifice cele două diplome. Nu. Acolo își continuă munca de pregătire și instruire a altor serii de studenți și maselor de români din toată Transilvania. Știm cum și-a terminat viața. Acolo la R. Sărat a primit nimbul martiriului de erou al unei cauze, căreia i s-a dăruit.

„Amicul" nostru se remarcă ca un fanfaron zgomotos în tot ce face, sau mai de grabă în ce nu face pozitiv. Nu-și continuă studiile pe unde a peregrinat. Alții au făcut-o. El s-a limitat numai a se erija agitându-se ca fiind „cineva".

Ca participant la procesul Căpitanului din mai 1938, am putut auzi câteva depoziții ale unora dintre martorii principali. Să mă refer la depozițiile a doi din aceștia, mai remarcabili:

Profesorul universitar Sextil Pușcariu declară textual: „Cei mai buni elevi ai mei au fost legionarii", iar profesorul Eugen Chirnoagă afirmă fără echivoc: „cei mai buni studenți, i-am avut din rândurile legionarilor, aceasta datorită educației pe care o primeau de la Codreanu".

Iată aprecieri făcute de dascăli avuți de studenți și elevi, ce au frecventat cursurile lor.

Fanfaroni se pot întâlni la tot pasul, dar caractere mai puțin. Caractere voia să formeze cel ce a deschis noi orizonturi generației sale și a celor următoare. Respectivul individ vrea să fie citat, să fie remarcat, adulat și să i se adauge elogii cu calificative de excepție nemeritate. Ei sunt periculoși, nocivi.

Închei aceste rânduri tot cu concluzia lui Iulian: „ratații nu pot fi niciodată apreciați ca luptători de elită."

Să luăm aminte !

Nicu PĂUN

Din cartea lui V. Blănaru Flamură:

„GENERALUL ANTONESCU ÎN CĂMAŞĂ VERDE LEGIONARĂ"

Cartea a apărut în 1998, la Editura Sepco, Colecţia „Apocalipsele Babilonului XX Marea tragedie legionară" şi a costat 20.000 lei

Eram atunci sub guvernarea ţărănistă liberală democrată udemeristă. Suntem acum sub guvernarea pedeseristă devenită social-democrată. La fel de săraci atunci, la fel de săraci acum. Majoritatea dintre noi trebuind mai degrabă sî ne cumpărăm cu banii mâncare decât să îi putem da pe o carte. Extragem astfel, pentru toţi cititorii noştri care nu şi-au putut-o cumpăra, un pasaj de o elocvenţă care nu mai necesită nici un fel de comentarii.

Era în dimineaţa zilei de 23 ianuarie 1941. Se înecase, în sânge şi sub şenilele tancurilor, *„rebeliunea legionară"*. În fapt, ***puciul militar***, împotriva legionarilor pus la cale de Antonescu şi cei doi principali exponenţi ai camarilei sale, Al. Rioşanu şi Eugen Cristescu. La Radiodifuziunea Română, unde din partea Mişcării Legionare era prezentat de serviciu dl. Blănaru Flamură, s-a prezentat cu decret prezidenţial semnat noaptea de către şeful statului, noul director general, în persoana dlui Lulu Ionescu. Iată dialogul dintre cei doi:

-„Era de aşteptat un astfel de deznodământ. Legionarii nu se puteau bate cu toată lumea... Eu sunt mai în vârstă ca dumneata şi se presupune că am mai multă experienţă, domnule Flamură. De aceea vreau să mă ascultaţi cu atenţie: legionarii, au comis o mare greşeală, anume aceea că n-au făcut nici un efort ca să câştigaţi inima generalului. În aceste condiţii trebuia să se ajungă la o ruptură şi implicit şa înfrângerea dumneavoastră...

- E posibil să aveţi dreptate. Legionarii nu se puteau bate cu toată lumea. Ruptura cu domnul general şi nici câştigarea inimii generalului nu a depins numai de legionari. În ceea ce priveşte înfrângerea noastră, vreau şi eu să ascultaţi cu atenţie. Acum ea este o înfrângere a legionarilor. dar va fi şi o înfrângere a domnului general. Va fi o înfrângere şi pentru domnii Maniu, şi Brătianu. Şi una pentru Hitler... Aş dori foarte mult, domnule director general Ionescu, ca înfrângerea să nu fie cândva şi pentru dumneavoastră. (Dumnezeu însă n-a vrut a fi după dorinţa mea. După 1946. Lulu Ionescu a fost şi el arestat şi dacă nu mă înşel şi-a găsit sfârşitul în închisoare)".

Ce comentarii să mai poţi face după o asemenea claritate?

Adaug doar, în încheiere. că dl. Blănaru Flamură, victimă şi supravieţuitor miraculos al acestui apocalips, un om şi un luptător de o forţă cum nu am mai întâlnit, este autor a opt asemenea cărţi în care fiecare pagină manifestă forţa acestei pag. 97 pe care am citat-o mai sus.

Domnia sa, având în pregătire cartea a noua, „Înfricoşătorul asasinat din noaptea de 29/30 noiembrie 1938", despre care ce să vă pot spune: este „pag. 97" ridicată la puterea şaizecişipatru...

Nasc şi în Caraş Severin oameni...

Iosif Cireşan Loga se încadrează într-un interesant şi inedit fenomen cultural, specific, se pare numai Banatului şi în special regiunii Caraşului, de unde de altfel este originar: este vorba de acel curent al "ţăranilor scriitori", cu obârşii pierdute în negura timpului. Dincolo de o simplitate care însă nu e searbădă şi care ascunde spontaneitate şi duh fecund, poeziile de acest fel, putând fi considerate ca aparţinând genului popular, conţin o mare doză de autentic, naturaleţe şi acel cult pentru valorile naţionale şi creştine, specific societăţii ţărăneşti arhaice. În cazul lui Iosif Cireşan Loga, această componentă e normal să fie accentuată, ţinând cont de apartenenţa, încă din adolescenţă, la Mişcarea Legionară, cu tot cortegiul de suferinţe pe care acest statut le-a presupus timp de 60 de ani, inclusiv temniţa. Şi asta mai cu seamă pentu că Iosif Cireşan ("cel mai reacţionar om din satul Duleu" cum suna textul afişelor puse de Securitate în zona Caraşului în anii 1950) a condus, în acea perioadă de după instaurarea regimului comunist, un grup de partizani, creat din proprie iniţiativă şi concepţie organizatorică, ce a activat în zona muntoasă numită "Ariniş". Trecut de multă vreme de hotarul a opt decenii de viaţă, autorul poeziei alăturate se bucură după 1990 de un bogat bilanţ editorial, din care amintim volumele: "Rezistenţa anticomunistă din Munţii Arinişului", "Am crezut că arde pământul" (2 vol.), "Prin roua vieţii" ş.a.. Îi urăm conducătorului spiritual al filialei judeţului Caraş-Severin sănătate şi putere de muncă şi de luptă.

Florin DOBRESCU

Crez pentru Căpitan

Când vremurile te-au cerut,
Cu grija noastră te-ai născut,
De a ne da o rază de lumină,
Din zori să ne-o cearnă
Cu multe binecuvântări
Şi cu poveţe, îndrumări,
Ca să stăm drepţi, să-nlăstărim
Şi ca fraţi buni să ne iubim.
Şi să ne fie pusă fruntea pe altar,
Ca să fim binecuvântaţi cu har,
A avea un veşnic destin,
Să înfruntăm orice declin,
A împlini a ţării soartă,
Ce din zări ne aşteaptă,
Ca viitorul să ni-l zidim
Şi prin datinile străbunilor să trăim,
Ne-a fost o sfântă îndrumare,
Ca să ne fie peste veacuri înălţare,
Laolaltă cu ai noştri eroi şi martiri,
Ce zac prin cimitiri
Şi cu noi sunt în toate vremurile, vii...

Ce ne învață Căpitanul față de agitația iscată cu „legitimația de maghiar”

„Este un foc de paie. Va deveni scrum cu un simplu chibrit. Noi trebuie să ajungem prieteni cu poporul maghiar, altfel decât cheltuind de prisos milioane. Mai bine am aduce din Ungaria 8 -10 mii de copii care să se bucure de apa şi soarele Mării Negre, împreună cu copii din țara noastră. Părinții copiilor din Ungaria vor reacționa cu bucurie la acest gest, iar copiii, la maturitate, își vor aminti cu drag de noi şi ne vor deveni prieteni. Pe calea aceasta vom câştiga mult mai mult şi nu vom cheltui de prisos înjghebând o aşa zisă centură de foc”.

Spuse în 1935, cuvintele lui Corneliu Zelea Codreanu, sunt de o extraordinară actualitate.

Pentru cei ce vor să aprofundeze această problemă - şi bine ar fi să o facem cu toții pentru că aşa zisa „problemă maghiară” este mai mult decât falsă - îi sfătuim să citească revista „Permanențe” nr. 3, martie 2001, pag. 7, articolul „În umbra Căpitanului” scris de Alexandru Serafim.

Încă o dată se dovedeşte că, revista numită, ne este soră, „Curierul Informativ” nesimțindu-se niciodată în raport cu ea în condiții de concurență, ci numai de frățietate.

TORȚIONARI ŞI VICTIME

Sau, uite popa nu e popa, pentru că „Legea Ticu”, față de cum a fost propusă la început, a devenit acum, la sfârşit, un fel de lege a nimănui pentru nimeni.

Reiese din textul final al jocului de-a v-ați ascunselea privind deconspirarea dosarelor Securității şi ai informatorilor acesteia că, nu torționarii ar avea vreo vină pentru că prin bătaie şi şantaj şi-au obligat victimele să le devină colaboratori, ci, victimele trebuie să dea socoteală că de ce nu au rezistat bătăii şi şantajului.

Îți stă mintea în loc de cât cinism şi falsitate sunt în stare aceşti vajnici bătăuşi ai dictaturii comuniste care "ne explică" prin radio, presă şi televiziune, senini şi cu mâna pe inimă, că ei „şi-au făcut datoria”, cât şi prelungitorii lor din parlament care „în numele”, cică, al „reconcilierii naționale” au mers până într-acolo cu ticăloşia încât cer, desființarea completă, a Legii la sesiunea din toamnă!

Bulgaria, Cehia, Ungaria, Polonia şi Germania au făcut cu totul altfel.

România, în schimb, ca o pacoste de tot ce se întâmplă mai rău în lume, a trebuit ca şi în această direcție să fie mai cu moț.

Pe când, un Octavian Tripa, pe care să-l vedem desființând de la tribuna parlamentului, prin curajul ce îl caracterizează, „argumentele” mizerabile de „împăciuire” deversate peste capul nostru fără pic de morală creştină de „înfocata” peremistă madam Buruiană ?

SĂ NU PĂȚIM CA EI

Mare bulibăşeală mare la țărănişti. De fapt, circ, în toată puterea cuvântului. Pe care, saltimbanci şi jongleuri de marcă, îl prezintă non stop opiniei publice de vreo două luni în coace.

Din marele partid istoric al lui Iuliu Maniu s-a ales praful şi pulberea. După catastrofa suferită la alegerile din toamnă au mai rămas acum de împrăştiat două grămăjoare. O grămăjurică mititică condusă de Victor Ciorbea şi o grămăjurea mititicuță condusă de Vasile Lupu. Amândoi, „luptă”, pentru „unitate” (!). Folosindu-se, de toate mijloacele care le stau la îndemână, pentru a dezbina ce a mai rămas de dezbinat.

Ce a mai rămas? Nimic cu N mare.

Pe apa Dâmboviței, la Bucureşti şi pe apa Someşului, la Cluj, se scufundă ultimele bărcuțe ale unor vâslaşi care s-au arătat a fi incapabili de plutire.

Sigur că nu este bine să te bucuri de răul altuia, dar pe de altă parte, „exemplul” lor, trebuie *să ne arate nouă* TOT ceea ce NU trebuie să facem.

Repet astfel cuvintele de atâtea ori spuse de către preşedintele partidului nostru, Dr. ing. Constantin Iulian: „Camarazi, lăsați la o parte orgoliile, vanitățile, controversele sterile şi inutile, care nu ne pot duce la nimic bun. Numai unitatea ne poate apăra de tot ce se încearcă împotriva noastră.”

Gelu NETEA

Chemare necomunistă la întrecere nesocialistă

Sunt prea tânăr ca să fi gustat din plăcerile aşa zis „epocale" ale celor 25 de ani lumină pe care regimul dictatorial a lui Ceauşescu le-a lansat timp de 25 de ani de întuneric asupra năpăstuiţilor tineri din fosta nemaipomenit de glorioasă „Republică Socialistă România", sub titlul de „chemare la întrecere". De fapt, un slogan mincinos la „fericire" adresat de propaganda comunistă, tinerilor, pentru a le abate astfel atenţia de la mizeria în care se zbăteau.

Astăzi nu mai este ceea ce a fost odată, dar nici nu este ceea ce ar trebui să fie.

Ce a fost în trecutul poporului român ? Maghiarizare, turcizare, rusificare, gheorghiudejizare, ceauşizare.

Ce este astăzi ? Îndreptarea spre universalizare, globalizare, europenizare, comunizare.

Nici o legătură între ieri şi azi.

Toate legăturile între azi şi mâine.

DORIM „să intrăm în lume", în comunitatea statelor europene, unde de altfel ne este locul, în NATO şi structurile euroatlantice.

Dar, NU DORIM, să ne pierdem specificul naţional.

Nu dorim să ne amestecăm, de-a valma, tradiţiile strămoşeşti, sfintele obiceiuri populare care dăinuie de două mii de ani şi religia noastră creştin-ortodoxă care ne-a salvat de la pieire împotriva tuturor barbariilor pe care le-am suferit şi al celor cinzeci de ani de ticăloşie ateistă comunistă prin care s-a încercat, fără succes, să ne fie distrusă credinţa din suflet. Nu dorim să ne pierdem limba.

Nu dorim să devenim Turnul Babel.

Cu acest înţeles „chemăm la întrecere" pe toţi tinerii din România, noi, tinerii din judeţul Galaţi, pentru ca fiecare să îşi arate, pe plan local, lupta pe care o duce întru respectarea obârşiilor româneşti, a învăţământului, a istoriei care nu poate fi „alternativă" ci doar *una singură*, adevărată şi inalterabilă, a valorilor naţionale privite în sensul cel mai pur.

Vă rog, în acest cadru, să trimiteţi pe adresa „Departamentul de Propagandă al Partidului Pentru Patrie", proaspăt înfiinţat, tot ce vă frământă şi tot ce a-ţi reuşit să realizaţi în judeţul, oraşul sau satul vostru.

Cătălin MAGHIAR

Scrisoare anonimă primită de la o studentă

Nota redacţiei:
Deşi nu publicăm scrisori anonime, considerând că nesemnătura cu nume propriu reprezintă o lipsă de curaj cu care suntem în total dezacord, facem o excepţie publicând mai jos această scrisoare care, prin conţinutul ei special, credem că este demnă a fi adusă la cunoştinţa cititorilor noştri.

Domnule redactor şef,

Nu vă rog, ci vă oblig, să publicaţi scrisoarea de faţă. Asta mă va face să am încredere în dvs., chiar dacă o să mă numiţi poate laşă, pentru că nu am semnat-o. Nu sunt laşă. Vreau doar să evit nişte discuţii neplăcute cu părinţii mei care până în 1989 au fost membri ai partidului comunist, iar acum sunt cu pedesereul şi Ion Iliescu.

Sunt studentă la o facultate umanistă de stat şi mi-a căzut întâmplător în mână ultimul număr din Curierul Informativ.

Iertaţi-mă că vă spun, văd că vă ocupaţi de toate pentru toţi - de politică, de economie, de cultură, de religie - mai puţin de noi şi de problemele noastre actuale. Prea multe comemorări, prea multe materiale despre morţi (Dumnezeu să-i ierte, ştim cât au suferit în gulagul închisorilor comuniste), prea multe citate şi exemplificări din viaţa şi trecutul de luptă al înaintaşilor dvs.

Toată stima pentru această luptă, dar mult mai importantă pentru noi este lupta prezentului. Lupta pentru a rămâne cu mintea întreagă - mă refer la elevi şi la studenţi - în faţa invaziei de pornografie, abjecţie şi sex dimineaţa, la amiaz şi seara care ne inundă pe toate programele televiziunii. Nu poţi învârti un buton ca să nu dai peste un film cu homosexuali, cu lesbiene, cu drogaţi sau cu „mese rotunde" în care „specialişti sexologi" ne învaţă „cum să facem". E plin Bucureştiul de reclame cu prezervative, cu „eu te protejez", cu mizerii una mai scabroasă decât alta. Ai impresia că suntem o ţară de obsedaţi sexual în care tot ce contează este numai sexul, sexologia şi sexualitatea. Dă-le dracului de burse care nu ne ajung, mâncarea de la cămin care este puţină şi locul de muncă care nu ne este asigurat. Sexul să trăiască ! Căci, a fi virgină, a ajuns un lucru de ruşine ...

Despre această nenorocire educaţională aş vrea să văd ceva scris în revista pe care o conduceţi. De reviste porno şi de manele ne-am săturat. Vreau să văd şi eu, şi colegele mele, că aveţi un tânăr care să se ocupe de tineret, nu numai de morţi şi de bătrâni, oricât ar fi fost faptele lor de glorioase.

O studentă

România românească şi creştină

Mesaj din Bucovina. Camaradul nostru Costică Lucescu, restaurator la muzeul de etnografie din Rădăuţi-Suceava, ne trimite o comunicare care, dincolo de simplitatea nobilă izvorâtă dintr-un suflet de ţăran bucovinean, ne-a impresionat până în adâncurile sufletului. E un strigăt dătător de nădejdi în aceste vremuri înnegurate, o chemare către noi toţi, pentru a ne întoarce în sfârşit de pe drumul rătăcirilor idoleşti, la Icoană şi Altar, spre împăcarea Neamului nostru cu Dumnezeu, de întoarcere la ceea ce este românesc, ceea ce străbunii şi părinţii noştri au iubit, iar noi am dat uitării atât de uşor.

Meştere de icoane şi catapetesme, fie ca Dumnezeu să-ţi ţie harul şi să ne ajute să ridicăm catapeteasmă dreaptă şi destin luminos Neamului nostru Românesc. **(Redacţia)**

Arta de a iubi

Astăzi când materialismul desfrânat şi multiplele căi ale desfrânării, imoralităţii, iau amploare, puţini sunt cei care iubesc adevăratele valori ale Neamului Românesc. Frumosul costum naţional din toate zonele etnografice ale ţării este luat tot mai mult în derâdere, apărând ca înlocuitor artificial vestimentar aşa zisa modă, care se schimbă e la o zi la alta şi care are o gamă foarte largă de modele, care mai de care mai extravagantă, ameţitoare şi de prost gust. Nu există cuvinte decente, care să exprime acest fenomen. Mai trist este faptul că, după ce ţara a cheltuit sume uriaşe pentru a întreţine şi a pregăti în licee şi facultăţi de arte plastice elevi şi studenţi, tinerii artişti (fără cei pregătiţi şi din punct de vedere moral, creştin, naţional), mulţi dintre aceştia îşi folosesc talentul în creaţii obscene, de la diferite panouri publicitare groteşti, până la aşa zisul design vestimentar, extravagant şi imoral. Aceştia şi alţii asemenea lor din alte domenii îşi revendică şi dreptul de a reprezenta cultura şi tradiţia românească. Există însă vechiul proverb din popor: *"Capra nu e destul de râioasă dacă nu ţine şi coada sus."* Fără cuvinte.

La toate acestea şi încă multe altele le răspund adevăraţii poporeni români. Duminica, bisericile la sate sunt pline ca o mare în valuri de frumoasele costume naţionale, albe ca spuma mării, cu înfloriturі izvorâte din crestele Carpaţilor. Le răspund icoanele şi mlădierea lemnului, catapeteasma creaţiei divine, care a înzestrat cu harul său artişti tineri şi bătrâni, de a făuri adevărate capodopere de artă creştină. Să-mi spună cineva: unde există ceva mai sublim şi impunător decât atunci când un ţăran îmbrăcat într-un frumos costum naţional, se închină cu smerenie în faţa uşilor împărăteşti din faţa altarului, sau ce este mai înălţător decât atunci când doi tineri îmbrăcaţi în frumoase costume naţionale îşi depun jurământul de credinţă printr-un "da" hotărât, spus în faţa aceluiaşi altar, în faţa preotului care oficiază slujba Tainei căsătoriei? Pentru toate acestea însă există arta de a iubi, arta de a trăi şi a te dărui acestei nobile preocupări creştine. Se spune în popor că *"fiecare om, în viaţa lui, trebuie să sădească măcar un copac."*

Este o datorie, un gest voluntar, o obligaţie materială?

Toate la un loc şi pe deasupra tuturor porunca dumnezeiască, pentru că acel copac sădit azi, peste cinci zeci sau o sută de ani, atunci când cel care l-a sădit este trecut de mult în lumea drepţilor, acel copac, prin dăruirea altui om, din altă generaţie, poate deveni o uşă împărătească de altar. Şi atunci, fericit este şi cel care a sădit acel copac, fericit şi cel care, prin acelaşi dar al lui Dumnezeu, a făcut uşa împărătească, fericiţi sunt şi zecile de generaţii de creştini trăitori şi închinători cu smerenie în faţa acestor uşi împărăteşti, care de fapt sunt uşile ce duc spre mântuire şi viaţă veşnică. Noi, românii, de-a lungul istoriei, asta am ştiut, asta am vrut, asta am făcut şi asta vom face deapururi, indiferent de obstacolele care ni se pun deliberat în cale.

Este imposibil de exprimat în cuvinte ceea ce simte artistul pictor, care cu o pensulă în mână, de multe ori zile în şir sau chiar săptămâni, lucrează la o singură icoană. Cum poate fi exprimat în cuvinte ceea ce simte un sculptor care, folosind sute de dălţi de modele diferite, lucrează aproape un an de zile, un an din viaţa lui, cu dragostea lui, pentru a realiza o adevărată operă de artă, un iconostas în a cărui componenţă intră sute de piese sculptate? Aceşti oameni, de cele mai multe ori anonimi, trec ca nişte umbre printre noi, sunt oameni modeşti şi fără pretenţii, nebăgaţi în seamă de societate.

Şi dacă în cuvinte nu se pot exprima aceste simţiri, o face fiecare creştin care intră într-o biserică la slujbă sau pentru a spune o rugăciune. Arta de a iubi nu are limite, nici pentru artistul care face aceste frumoase lucrări, nici pentru cel care le vede şi le preţuieşte, şi nici chiar pentru cel care le critică, pentru că arta de a iubi este de origine divină şi ne este dată nouă spre folosinţă, nu ca scop, ci ca mijloc de trecere prin mântuire spre viaţa veşnică. Oamenii, creştinii se iubesc între ei sau ar trebui să se iubească între ei, cu tot ce au mai bun sau mai puţin bun. Acest lucru se realizează mai bine sub cupola Bisericii Creştine. Acolo, când intră creştinul, se dezbară de toate nevoile şi gândurile lui, singurul lui gând este îndreptat spre Dumnezeu Tatăl şi Fiul, spre Maica Domnului şi alţi sfinţi, reprezentaţi simbolic de artişti pe icoane. Liniştea profundă din biserici, unde nici răsuflarea umană nu se aude, este liniştea sufletească şi bucuria sufletească a fiecăruia dintre noi şi este arta iubirii noaste, arta de a ne despărţi pentru câteva ore de viaţa cotidiană, plină de răutăţi şi tentaţii, de porniri care nu duc la nimic bun, ci doar la desfrânare şi răsfăţ.

Arta de a iubi este rodul a sute de generaţii, care prin mila lui Dumnezeu s-au petrecut pe acest sfânt pământ românesc, cu sfânta credinţă în Dumnezeu, neam şi ţară.

Arta de a iubi e sfântă,
Dumnezeu ne-a dat-o nouă
Ca în viaţa asta cruntă
Să ne-acoperim cu rouă.

Constantin LUCESCU

Moto: *„Când aud cuvântul cultură, îmi vine să pun mâna pe pistol."*
(Hanns Josht-dramaturg nazist)

PROFEȚIA ȘI NAȚIONALISMUL LUI EMINESCU

Citatul de mai sus mă obsedează greu, că nu-i pot da valoarea cuvenită „Anului 2000", când acest sfârșit de secol a fost caracterizat nefast de profețiile lui Nostradamus și de viziunile lui André Malraux cu trecerea în „Mileniul - III", ... dacă va fi religios sau nu.

Sau vom avea parte de alte - cutremure -, sociale sau politice. O parte din profeții, cu ajutorul lui Dumnezeu s-au îndeplinit. Adică, sfârșitul lumii care a avut loc în anul 1989. Iar când aud și astăzi - cuvântul cultură socialistă -, este tot un sfârșit al vremurilor care mă face să fiu prudent în exprimare, în aducerea aminte când „lumina de la răsărit" ne îndobitocea mințile cu „operili" educative ale lui Makarenko și ne mai băga și în mocirla „Pământului desțelenit" al lui Șolohov.

Prea puțini știam de EMINESCU. Iată o altă profeție: va veni o zi în care vom asista la o mare dărâmare de imperii, și în acea zi, de vom fi pregătiți, vom revendica tot ce a fost și este încă al nostru. Iată o profeție, a celui ce se năștea acum 150 de ani. Acesta este marele poet național MIHAI EMINESCU.

Se cuvine să ne trezim din amorțeala trecutului și să păstrăm un minut de reculegere. Nu-mi voi permite să aprofundez opera sa literară. Mi-e greu ! greu poate, și pentru unii literați. Atât cât sentimentele mă răscolesc, îmi voi etala cunoștințele mele, despre marele poet al neamului românesc, Eminescu. A trăit durerile neamului, i-a cântat nădejdile, s-a contopit sufletește cu sufletul mulțimii însetate de dreptate și de mai bine. A cunoscut trecutul poporului și l-a iubit cu patimă, i-a privit prezentul și sufletul poetului s-a revărsat în durere, în mânie, în revoltă; și-a aruncat privirile dincolo de marginile strâmte ale vieții unui om, și, în planul vremurilor ce aveau să vină, ochiul de vultur al poetului a întrezărit viitorul și l-a vestit profetic.

Eu, ca și mulți alții, îl consider părintele naționalismului românesc. Dând deoparte geniul literar, concepția naționalistă a lui Eminescu, reiese în toate amănuntele din activitatea lui de ziarist, cultura, știința, educația, care erau la Eminescu în strânsă legătură cu ideea națională. Nimeni nu s-a ridicat mai mult ca el peste haosul patimilor mici și problemelor mari ale culturii noastre naționale și ale existenței noastre etnice. Ca ziarist, scrierile lui sunt rezultate din conflictul cotidian cu împrejurările de viață politică, făcând deosebirea între popor și conducători.

Îmbrățișează cu dragoste trecutul strămoșesc și evocă figurile mărețe ale neamului, arătând că slăbiciunea neamului nostru stă în dezbinare lăuntrică. Eminescu arată primejdiile luptelor de partid, unde toți poruncesc și nimeni nu ascultă. Înainte de intrarea în politica militantă își îndreaptă secerător privirea către conducerea țării.

În ziarul „Timpul" spune că asupra țării și-a întins stăpânirea o pătură de venetici, în ziarul „Actualitatea" izbucnește cu un clocot de mânie: alungați turma acestor netrebnici, alungați excrocii și tâmpiții din afacerile publice."

A fost un dușman al politicianismului, vizând mai cu seamă Parlamentul, și le găsește epitetul de „adunătură de gheșeftari" din Dealul Mitropoliei, fiind o unealtă în mâna guvernului, cu oameni lipsiți de merit, ridicați prin politică de partid. În ziaristică denunță cu o pasiune dură până la paroxism, vehement, brutal și chiar trivial uneori, folosind toate epitetele la adresa politicianismului: „uzurpatori, demagogi, capete deșarte, leneși, turmă de netrebnici, capete viclene și tâmpite și bătrânețe de rasă."

Ca și în alte poezii în „Junii Corupți" se observă o critică socială dură. De la prima strofă expresia este de o violență neîntâlnită până acum, ce pare a fi lipsită de farmecul poetic: „să vă ard fierea", „să vă scriu pe frunte ca vita ce se-nfiară cu fierul ars în foc", demonstrând sentimentul patriotic, scepticismul, ura contra tiraniei; poetul este însă convins că națiunea noastră este capabilă să reziste tuturor vijeliilor. Se conturează nemiloasa biciuire a prezentului.

Eminescu fuge de la vis la realitate și viața ia aspectul de coșmar. Dar satira cea mai virulentă o aflăm în „Scrisoarea III" în care relevă că gloriile se nasc: „pe stradă și la ușa cafenelei" și țara e pe mâna panglicarilor care vorbesc de „patrie" și „virtute".

Șarlatanii fac legile prin birouri și veneticii o fac pe urmașii lui Traian. Eminescu cere ca măcar pe strămoși să-i lase în pace să doarmă „în colb de cronici".

Poetul își îndreaptă gândul către Țepeș, și cere acestuia să vină să nimicească pe conducătorii țării, oameni buni de pușcărie și de ospiciu. Nu putem să încheiem, despre sentimentul puternic de naționalism al lui Eminescu. În poezia „Doina" poetul conturează în câteva cuvinte: „De la Nistru pân-la Tisa"...hotarele țării noastre, vatra strămoșească a României. În poezia lui Eminescu nu avem a face cu naționalismul militant, cu naționalism care are ca scop să determine atitudini ori fapte sociale, ci cu un naționalism-emoție, care se deslănțuie cu toată forța și se topește în el însuși. Totul în sufletul creator al poetului.

Doina, ni-l arată pe Eminescu desăvârșit poet național, îndrăgostit de neam și dușman neîmpăcat al străinilor.

Nu pot să închei, fără a putea spune, că și eu sunt un dușman de moarte al „culturnicilor" adăpați la troaca de aur a comunismului, numai pentru faptul că cele scrise de mine mai sus despre Eminescu, au fost afișate la un panou stradal cu chipul nemuritor al poetului, și au fost să spun așa, profanate, rupte (confundându-l poate, cu vreun candidat la primărie sau președinție).

Se mai cuvine să mai spunem ceva tot despre Eminescu: pentru salvarea neamului de venetici, a recomandat: „buruienile lui Vlad Țepeș", pentru ca țara să o curățăm de ciuma ce a profanat ființa neamului românesc.

„Unde ești tu Țepeș, Doamne"? ...

Victor BOBICĂ

DESPRE INIȚIATIVĂ

Unul din punctele esențiale ale programului Partidului Pentru Patrie, este acela de a declanșa toate energiile creatoare, pentru a face ca prosperitatea să ia locul sărăciei

Dacă am încerca o definiție a inițiativei, cred că nu am greși dacă afirmăm că tocmai inițiativa este calea prin care forțele creatoare, declanșează acțiuni benefice societății.

INIȚIATIVA este așa cum o arată și numele, primul pas într-o acțiune. Ea este punctul de pornire în elaborarea legilor după care se guvernează societatea și întocmai ca și munca este la baza creației, cu un pas înaintea acesteia.

Formarea unor oameni cu o conștiință civică avansată, în sufletul cărora arde văpaia dragostei de neam și țară, cu un simț al onoarei, este garanția progresului. De ce ? Pentru că astfel de oameni nu se resemnează în fața unor greutăți. Ei nu pot concepe să adopte atitudinea de „noncombat" și nici aceea „laisser faire, laisser passer" în fața obstacolelor. Neastâmpărul din sufletele lor, acea forță creatoare, chemarea unui ideal, îi determină să se implice în căutarea unor soluții pentru ieșirea din impas.

Aceștia își procură satisfacții din participarea lor cu idei, (inițiative) cu munca, la rezolvarea problemelor.

Inițiativa înflorește într-un climat de libertate. Este vorba de aceea libertate a cărei antimonie cu autoritatea, este demontată de vectorul dragostei, pentru ca numai principiul libertății și principiul autorității cu temeliile înfipte în principiul dragostei elimină antimonia dintre libertate și autoritate.

Inițiativa cum spuneam mai sus, este strâns legată de muncă, fie că ea contribuie la făurirea unor unelte care să ușureze efortul oamenilor, fie că este vorba de construirea unor mașini care contribuie la creșterea productivității muncii, după cum este în fruntea muncii de construcție de orice fel: diguri, drumuri, etc.

Spun toate acestea pentru a evidenția valoarea unei definiții, a inițiativei, dată nouă ca moștenire „inițiativa e cea mai frumoasă floare la butoniera unui tânăr".

Inițiativa tinerilor însoțită de elanul lor tineresc este o forță de care avem mare nevoie.

De atâtea ori în decursul istoriei ne-a fost prădată tara, ne-au fost arse satele, n-ea fost furat avutul. Cu ochii spre cer cerând Ajutorul Lui Dumnezeu, prin inițiativă, prin muncă, prin perseverență, ne-am refăcut tot de atâtea ori țara, fără să umblăm cu mâna întinsă să cerem ajutorul cuiva, în afară de Ajutorul Lui Dumnezeu.. Am fost mulțumiți să fim lăsați în pace.

Să cultivăm inițiativa, munca, perseverența și chibzuința și încrezători în Dumnezeu și puterile noastre ne vom crea o viață mai bună.

Adresându-mă tinerilor, o spun cu mâna pe inimă, că ei au dreptul la distracții.

Oricum însă viitorul nu se făurește nici în discoteci și nici în climatul de nonconformism, ci prin inițiativă, muncă și totuși... seriozitate.

Lumea așteaptă de la noi inițiative, rod al preocupărilor noastre. Acestea ar fi de natură a ne crea o mare popularitate. Dar aceste inițiative nu pot porni, pentru a fi temeinic documentate, decât din cercurile noastre de studii. Dar ele există? Cum facem să ne angrenăm după puterile noastre în temele ce se dezbat?

Trebuie stimulată inițiativa. Ea conturează personalitatea, evidențiază responsabilitatea și în același timp pe conducător.

Iată de ce este important să cultivăm inițiativa în general și la tineri în special.

Pat Moise

De ziua Poliției...

Pentru omul de ordine am avut din totdeauna un cult deosebit. În sufletul meu de copil și apoi de adolescent, polițistul era întruchiparea moralității și-a bunului simț. Nimeni n-a reușit vreodată să-mi schimbe această părere. El era eroul ce se jertfea pentru alții și, de aceea, omul căruia îi ofeream un enorm respect.

Ce s-a întâmplat pe 8 iulie mă obligă însă să-mi pun unele întrebări. Mai întâi, cât de bine se potrivește felul acestei manifestări, ce a luat proporții naționale cu sobrietatea instituției ? Ce rost au avut acele spectacole ce-au atins în unele cazuri culmile exagerării? Cât de bine se potrivește astăzi când sărăcia, deznădejdea și simțul părăsirii populației de pătura conducătoare sunt caracterele definitorii ale poporului nostru românesc ? Cui îi arde de astfel de spectacole în vâzul țării îngenunchiate de mizerie ?

De unde vin banii și cine sponsorizează asemenea manifestări opulente ? Cine are interesul să ridiculizeze această instituție ? Nu ne-am săturat oare de tot felul de spectacole făcute cu tot felul de prilejuri și de pe urma cărora doar pierdem ? Pierdem simțul răspunderii. Pierdem tineretul - îl adormim, îl îndobitocim. Pierdem mila lui Dumnezeu, pierdem har divin. De ce e nevoie de aceste împrumuturi stupide și în momente solemne ? Ce are de a face semnificația zilei cu forma manifestării ? Cât de multe puncte comune sunt între felul demonstrației homosexualilor și spectacolul lor de noapte ce a avut loc cu numai câteva zile înainte și unele demonstrații ale polițiștilor și spectacolele lor nocturne. Nu greșesc dacă spun că la fel de ridicole și absurde sunt și plimbările sodomiților cât și cățărăturile, scamatoriile și salutul de pe motociclete ale polițiștilor sau alte astfel de ieșiri făcute în fața unui stadion întreg și a unei țări întregi.

Îmi vine cu greu a crede - ba, sunt convins - că nu e nimic întâmplător. Ne-am învățat să acceptăm totul, să luăm de bune tot ce ni se oferă. Chiar dacă la început mărturisim tăcut că ... *nu se cuvine*, ulterior ne identificăm și chiar ne hrănim cu noile produse. Simțul critic ne-a dispărut aproape complet. Încep a mă gândi deja la ceea ce se va întâmpla de ziua armatei, ziua națională ori altele asemenea. Deja, sărbătorile religioase sunt întru totul batjocorite. Pentru atâția, acestea constituie prilejul celor mai libertine manifestări. Nu se pot uita zilele de Crăciun ori sfânta noapte de Înviere care au atins culmi, nebănuite cândva, de degradare morală. Spectacolele și concursurile subumane ne-au invadat.

Spre comparație și spre luare aminte, gonim iarăși cu gândul la Căpitan. Câtă deosebire între ceea ce se întâmplă astăzi și acele vremuri unice de glorie românească. Pentru rememorarea unora, spre meditarea altora, vedem acel sfat dat legionarilor de Corneliu Codreanu la zece ani de la înființarea Mișcării Legionare:

„Legionar,

Nu vei sărbătorii această zi de 24 iunie 1937 nici în cântece, nici cu șampanie, nici cu banchete, nici cu serbări - cunoscutele serbări comemorative - și nici cu discursuri mari, umflate și goale.

De vei fi profesor universitar sau muncitor cu brațele, de vei fi preot sau învățător de sat, de vei fi comerciant sau meseriaș, de vei fi țăran cu plugul în bătătură sau cioban la turma de oi, de vei fi tată sau soț, iar tu, mamă sau soție fă-ți datoria în ziua aceasta către ai tăi și către neam.

Fii corect; Fii drept; Fii curat; Fii voios, așa cum ai dori tu să fie și să-și facă datoria fiecare Român, în Patria sa legionară".

Slavă lui Dumnezeu că Român a fost Corneliu Zelea Codreanu și că români au fost legionarii. Nădejdea ni-i mare astfel că nu ne vom pierde în haosul și mizeria actuală. Cu atât mai mult cu cât aceștia au și promis cândva că ... „ne vom întoarce într-o zi/ne vom întoarce neapărat".

Sile IORDACHE

SCHIMBAREA SCHIMBĂRII SCHIMBATE ÎN CARE NU S-A SCHIMBAT NIMIC

Moto: *„Ce mi-e Baba Rada, ce mi-e Rada Baba?"*

A trecut o jumătate de an de la alegerile generale de la sfârşitul anului 2000. Viaţa cetăţeanului român nu s-a schimbat cu nimic în urma acestor alegeri. Cursul lucrurilor de la înlăturarea de la putere a Partidului Comunist Român îşi are inerţia lui. Este vorba, aşa cum am mai spus, de trecerea de la etatism la liberalism, etatismul fiind faţa economică a dictaturii proletare iar liberalismul faţa economică a condiţiilor de libertate, democraţie. Dar ceea ce trebuie să luăm în considerare este că aceeaşi oameni care au practicat dictatura proletară acum ne învaţă ce este democraţia. Grosul activiştilor pecerişti de abia acum s-a convins că nu se mai pot întoarce la vremurile de glorie ale Partidului Comunist Român şi se gândesc să ia în serios democraţia, liberalismul. Şi dacă atunci când s-a instaurat comunismul au fost asmuţiţi să înhaţe averile burgheziei în numele statului şi să le administreze în mod discreţionar, în decembrie '89 când au dat jos firma PCR, lucrurile au rămas neschimbate, aşa se explică faptul că aceştia sunt plutocraţii de astăzi.

Acum îşi dau seama că nu mai au nici un interes să se întoarcă la ceea ce a fost comunismul că le merge mai bine cu democraţia, schimbarea este reală, din mandatarii statului au devenit patroni. De aceea acum vor să facă ceea ce ar fi trebuit să facă încă din 1990, adică renunţarea la dictatura proletară şi trecerea în rândurile Partidului Social Democrat Român. Aşa cum ştim, marxiştii s-au împărţit cândva, cu cel de al treilea congres al marxiştilor ruşi, când s-a înfiinţat internaţionala a treia comunistă în opoziţie cu cea a partidelor social democrate care se declarau credincioase marxismului în sensul că cele spuse de Marx se vor adeveri şi că pe cale democratică atunci când concentrarea şi centralizarea capitalului va ajunge în stadiul său ultim pe întreaga suprafaţă a planetei noastre când majoritatea cetăţenilor vor fi proletari prin simpla practicare a democraţiei vor ajunge la putere vor stăpâni în comun mijloacele de producţie. Dar cum social democraţii au rămas deschişi faţă de tot ceea ce se petrece în lume au văzut că nu tot ce a spus Marx este adevărat. Ca exemplu putem da polemica dintre leninistul Lucreţiu Pătrăşcanu şi social democraţie, acesta combătând susţinerea social democraţilor cum că centralizarea şi concentrarea capitalului de care vorbeşte Marx nu are loc în agricultură. Pătrăşcanu afirmă cu tărie că centralizarea şi concentrarea capitalului are loc şi în agricultură că legea stabilită de Marx este universală şi absolută şi mânuind date statistice demonstrează concentrarea şi centralizarea capitalului şi în agricultura din România. Partidele social Democrate de astăzi s-au depărtat mult de ceea ce erau pe vremea lui Lenin până într-acolo că un fost şef de partid social democrat ca domnul Alexandru Athanasiu, în anul 2000 de la Naşterea lui Iisus, să declare că este creştin iar domnul Ion Iliescu şi domnul Adrian Năstase actual şef al Partidului Social Democrat Român au participat în anul 2001 la Slujba de Înviere manifestându-se ca adevăraţi creştini.

În aceste condiţii, noi, ca adevăraţi creştini şi români, cu discernământ şi perseverenţă, avem obligaţia morală să încurajamă pe oricine caută calea adevărului şi a dreptăţii convinşi fiind că aceasta va duce la însănătoşirea societăţii româneşti înlăturând ura, violenţa şi harţa străine sufletului românesc. Să înfăţişăm adevărul despre trecutul nostru românesc, să scoatem la lumină eroismul, lupta pentru adevăr şi dreptate virtuţi legendare ale Neamului Românesc. Să introducem în viaţa de zi cu zi dragostea de muncă, de cinste şi dreptate ca manifestări a dragostei noastre de Dumnezeu, Neam şi Ţară.

Victor ENE

Editor: Partidul PENTRU PATRIE
Redactor şef: Gelu NETEA
Colegiul de redacţie: V. Blănaru-Flamură, Victor BOBICĂ, Florin DOBRESCU, Victor ENE, Sile IORDACHE, Simion GIURGECA, Constantin LUCESCU, Adrian LUPESCU, Cătălin MAGHIAR, Pat MOISE

- *Articolele neacceptate, pentru publicare, nu se restituie.*
- *Opiniile exprimate în articole aparţin autorilor.*
- *Manuscrisele primite la redacţie nu se restituie.*

Corespondenţă:
Curierul PPP, C.P. 8-27, Bucureşti
Tipărit la Tipografia **ELISAVAROS**;
Tel.: 223.84.60

ISSN: 1224-5852